

[Askjær Jørgesen]

»Hvornår vil ministeren tilbagekalde miljøministeriets bekendtgørelse nr. 3 af 4. januar 1980 og udsende en anden med en tekst, som er forfattet i overensstemmelse med vandforsyningslovens bestemmelser og intentioner?«

Begrundelse

I vandforsyningslovens kapitel 4 tales der udelukkende om brønde og borerer under begrebet vandindvindingsanlæg. I bekendtgørelse nr. 3 af 4. januar 1980 tales der i § 1 både om vandindvindingsanlæg, vandbehandlingsanlæg og beholder- og udpumpningsanlæg, og § 1 i bekendtgørelsen illustrerer således tydeligt, at beholdere, udpumpningsanlæg og vandbehandlingsanlæg ikke er omfattet af begrebet vandindvindingsanlæg, men at vandindvindingsanlæg alene er brønde og borerer samt højst pumper til at pumpe vand op fra borerer og brønde med.

Under udvalgsarbejdet i folketingets udvalg om fysisk planlægning havde man i 1977-78 den opfattelse af sproget, at vandindvindingsanlæg ikke er vandbehandlingsanlæg, udpumpningsanlæg og beholdere.

Når man fortsætter med at læse bekendtgørelse nr. 3 af 4. januar 1980, fortsætter man bestemmelserne igennem med at tale dels om vandindvindingsanlæg og dels om vandbehandlingsanlæg. Det vil være umuligt at få et sprogligt studium til at resultere i, at ordet vandindvindingsanlæg også kan dække over ordet vandbehandlingsanlæg og over ordet udpumpningsanlæg.

Besvarelse (11/5 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 1117, skulle ordet »vandindvindingsanlæg« i § 21, stk. 1, i lov nr. 299 af 8. juni 1978 om vandforsyning m.v. forstås således, at det omfattede ikke alene de umiddelbare indvindingsanlæg (brønde, borerer, indtagningsanlæg for overfladevand), men også vandbehandlingsanlæg og anlæg til udpumpning fra behandlingsanlægget inklusive eventuelle rentvandsbeholdere.

Under udvalgsarbejdet angående de bekendtgørelser, som blev udfærdiget i medfør af vandforsyningsloven, blev det fra teknisk side anført, at ordet »vandindvindingsan-

læg« i sædvanlig teknisk sprogbrug alene omfattede anlæg til indtag af vandet (brønde, borerer, indtagningsanlæg for overfladevand), og at det derfor kunne give anledning til tvivl i praksis, hvis man i bekendtgørelse nr. 3 af 4. januar 1980 om vandindvinding og vandforsyning alene brugte ordet »vandindvindingsanlæg« om vandforsyningsanlæggenes hovedanlæg. I bekendtgørelsen tales der derfor, jfr. bekendtgørelsens § 1, om »tilladelser til vandindvindingsanlæg, vandbehandlingsanlæg og beholder- og udpumpningsanlæg efter vandforsyningslovens kapitel 4«.

Dette er ikke i strid med vandforsyningslovens bestemmelser eller forarbejder, jfr. min besvarelse af spørgsmål nr. S 1117, og jeg finder derfor ikke, at der er grundlag for at ændre bekendtgørelsen om vandindvinding og vandforsyning.

Spm. nr. S 1119

Til *miljøministeren* (3/5 83) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Hvor meget har amterne forøget medarbejderantallet i forbindelse med administrationen af vandforsyningsloven i perioden mellem 1. juni 1978 og 1. april 1983?«

Begrundelse

Da folketingets udvalg om fysisk planlægning i 1977-78 behandlede forslaget til ny vandforsyningslov, oplyste den daværende miljøminister som svar på udvalgets spørgsmål nr. 20, at der i amterne slet ikke skulle ske personaleforøgelse i anledning af lovens vedtagelse. Herudfra konkluderer udvalget, at administrationen af sager vedrørende tilladelser til udbygning af fællesvandværker i hvert fald ikke skulle blive mere omfangsrig, og at der følgelig ville være mindst lige så rimelige betingelser for at få ansøgninger igennem, som der hidtil havde været.

Besvarelse (11/5 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Ved telefonisk henvendelse til hovedstadsrådet og de 11 amtsråd uden for hoved-